

Gyurgyóka

Hol volt, hol nem volt. Élt egyszer egy Apóka ,messze a Duna- partján Pentele nevű falu szélén, egy meredek löszfal tetején. Apóka minden áldott reggel kiment a löszfal szélére ,ott szétekintett a messzeségbe. Nézte a Duna lassú hömpölygését. S aztán, mint egy titkos jelre hangos csivitelés füttyszó, megannyi gyurgyalag repült fel az ég felé a löszfal oldalába vájt kis odúkból. Apóka ámulattal nézte a gyurgyalagok repülését csodálta szépségüket, boldogan hallgatta lármás éneküket.

Apóka magányosan élt már hosszú ideje . Egyetlen vigasza ezek a kedves kis madarak . Szomorú lett ,ha jött az ősz,mert tudta kicsi madarai elköltöznek .S kivirult az öreg ember ,mikor beköszöntött a tavasz ,mert tudta hamarosan visszatérnek hozzá az ő kis gyurgyókái ,mert így becézte őket.

A tavasz sok –sok boldogságot hozott Apókának, hiszen madárkái mellett sok mezei virág nyiladozott háza körül ,s egy hársfa liget illatozott május végétől.

-Mily boldogság kell én nekem, hiszen meg van mindem!-szokta mondogatni ismerőseimnek.

Egy alkalommal a szomszédba egy méhészt költözött. Mogorva ember volt ő. Örökké csak panaszkodott , siránkozott kiváltképp a gyurgyalagokat szapulta.

Történt , hogy tavasszal ,mikor már virágba borultak a fák a mezők és a rétek ,cudar fagyok köszöntek be egy hétre,s bizony a virágok nagy része megsínylette .Kevesebb méz is lett azon a nyáron .A méhészt fejébe vette hibás nem lehet más ,mint Apóka gyurgyókái.

Egy nyári hajnalon fogta a puskáját és nagy lövöldözésbe kezdett a löszfal alján .Apóka a lövöldözésre ébredve ,rögtön sejtette ,nagy baj van ,s lélekszakadva rohant az ösvényen haladva .Mikorra leért ott feküdtek holtan ,a fűben az ő gyurgyókái.

A méhész már messze járt .Apóka könnyes szemmel szedte össze a kis madárkákat ,s lám csodát egy még élt közülük .Apóka haza vitte ápolta etetgette egész nap a mezőt járta ,s lepkehálójával minden mi repült rovar megfogta , azzal etetgette.

Apóka egész nyáron gondozta kis madarát eljött az ősz ,de a kismadár még oly gyenge volt a repüléshez ,így télen Apóka és akis gyurgyalag együtt húzták ki a hideget. Tavasszal gyurgyóka megerősödött ,Apóka tudta eljött a búcsú ideje .

Egy meleg májusi napon gyurgyókájával kiment a löszfal szélére s kitárva karját a madárka boldog csiviteléssel ,füttyögetéssel magasba szállva tett pár kört Apóka fölött ,majd elrepült.

A méhész oly sok gonoszságot tett a többi falusi embernek is ,hogy kaptárait hátrahagyva világgá szaladt szégyenében.

Apóka boldog volt ,hogy az ő gyurgyókáit nem bántja senki.

Lassan beköszöntött az ősz .Az erdők sárga köntöst öltöttek magukra a gólyák már rég elrepültek s az aranymálinkó kedves dala sem hallatszott.

Apóka a verandán üldögélt kis székén s nézte az égen elsuhanó felhőket,mikor ismerős kedves trillázásra lett figyelmes .A veranda végén egy kis madár piros feje búbja látszódott,s ahogy közelebb jött az emberhez. Lassan kirajzolódtak nyakán a fekete tollpihék, majd az egész madár oly jellegzetes zöldes vörösek kabátkája. Mögötte öt kicsinye követte. Apóka rögtön megismerte téli vendégét s örömeiben boldogságában könny szökött szemébe .A gyurgyókák hirtelen felreppentek tettek néhány kört a ház fölött, majd dél felé vették az irányt.

-Isten áldjon meg benneteket –mondta halkán Apóka.

A mesém itt ér véget, aki nem hiszi, elmehet Pentelére és a lösz fal alatt gyönyörködhet a gyurgyalagok káprázatos énekében. Fuss el véle....